

Arrest

**nr. 341 742 van 24 februari 2026
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HEYVAERT
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die een onbepaalde nationaliteit heeft, op 19 september 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 5 september 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 januari 2026.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat P. HEYVAERT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2, van de Vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

De beschikking is gemotiveerd als volgt:

“1. Verzoeker, die een onbepaalde nationaliteit heeft en aan wie internationale bescherming werd verleend in Griekenland, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 5 september 2025, genomen door de adjunct-commissaris op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker werd op 3 juli 2023 de vluchtelingenstatus toegekend in Griekenland en verkreeg er tevens verblijfsdocumenten als statushouder geldig tot 2 juli 2026. Hij verkreeg ook een Grieks reisdocument dat

geldig is tot 5 augustus 2028 (Documenten, stuk 5, nrs. 14 en 18; Landeninformatie, stuk 6, nr. 2, Antwoord Griekse Dublinunit). Verzoeker betwist dit niet.

2. In de bestreden beslissing komt vooreerst naar voor dat op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in verzoekers hoofde kan worden afgeleid.

3. In casu wordt vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim tegen de Duitse Bondsrepubliek e.a., gesteld dat:

- “in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel [moet] worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM”,
- “Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt”,
- “Wanneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”.

Het Hof benadrukt in dat verband dat de voormelde tekortkomingen:

- “alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen [...] wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens [van] de zaak”;
- “Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”;
- “Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”.

Het Hof stelt nog dat een bepaalde omstandigheid in de andere lidstaat “alleen dan [kan] leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een reëel risico op een behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”.

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 18 juni 2024, in de zaak C-735/22, “QY t. Bondsrepubliek Duitsland”, deze zienswijze in herinnering gebracht (overwegingen 49-54).

4. Beide partijen leggen landeninformatie voor aangaande de situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland.

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie, in het bijzonder het AIDA/ECRE-rapport van juni 2024, het RSA/PRO ASYL-rapport van april 2025, het Feitenonderzoek van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van september 2024 en de Communication van de Europese Commissie van april 2025, overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland zodanig zijn dat deze statushouders, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigen van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – geconfronteerd kunnen worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden.

De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland, aangevuld met andere bronnen aangereikt door de partijen zoals informatie van UNHCR, het CERD-rapport van 2024 en het rapport van HRW van 2025, is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak”(HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

Daarbij komt het aan verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

5. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen.

Hij betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de bestreden beslissing.

6. Verzoeker, een 38-jarige man, maakt vooreerst niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen om zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status in Griekenland. Uit zijn verklaringen kan niet blijken dat hij kampt met ernstige medische of psychologische problemen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor zijn zelfstandig functioneren. Verzoeker werpt immers geen ander licht op de volgende correcte en pertinente motieven van de bestreden beslissing:

“Wat betreft de medische hulp waarop u beroep kan en kon doen in Griekenland, kan het volgende worden opgemerkt.

o U geeft aan dat u in Griekenland nooit medische of psychologische problemen had – behalve de hierboven vermelde en ongeloofwaardig bevonden steekpartij (CGVS, p. 14).

o Betreffende uw medische en psychische toestand sinds u in België verblijft, bent u uitgenodigd over uw medische en psychologische problemen en uw medicatie duiding te geven: u refereert aan de documenten die u neerlegt (CGVS, p. 14-15).

U legt verslagen neer van uw psychische toestand in de periode van januari 2024 tot april 2024. Opnieuw aangespoord er duiding over te geven, haalt u een depressie aan, de zorg die u ervoor genoot en vervolgens het overlijden van familieleden – twee broers, neven, nichtjes (CGVS, p. 14). U stelt nog in behandeling te zijn

en een volgende afspraak te hebben (CGVS, p. 15). Maar uitgenodigd een recent document neer te leggen dat getuigt van uw huidige psychologische toestand, laat u dat na (CGVS, p. 15). Hiermee toont u niet aan dat u op dit moment in een bijzonder kwetsbare psychologische toestand verkeert.

o Betreffende uw medische toestand stelt u voorts een rugprobleem te hebben sinds enkele maanden, u wijst het aan de staande job die u in België heeft (CGVS, p. 15). U legt een medisch document neer betreffende rugpijn d.d. 26.02.2025, bevestigd door een huisarts. De neergelegde attesten vermelden een lichte deviatie van uw ruggengraat zonder enige verdere indicatie van de concrete gevolgen hiervan behalve dan dat u er medicatie voor neemt. U maakt niet aannemelijk dat uw rugprobleem een langdurig ernstig invaliderend probleem betreft dat uw zelfredzaamheid dermate zou aantasten dat niet van u kan verwacht worden in Griekenland een leven uit te bouwen. Dat blijkt tevens uit een TikTok filmpje dat u post op Facebook, op 28/02/2025, twee dagen nadat het medisch document werd opgesteld, en waarop u te zien bent terwijl u grote zakken optilt voor een ramadan actie. U bent in staat te werken bij een bakker en u leert zwemmen (CGVS, p. 4).

o U legt nog een medisch document in verband met migraine waaraan u lijdt maar haalt dit probleem niet langer aan wanneer wordt gepolst naar andere medische problemen die u heeft (CGVS, p. 15)."

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten.

Aldus brengt verzoeker wat zijn persoonlijke situatie betreft geen specifieke elementen bij die blijk geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

7. De Raad benadrukt hierbij dat verzoeker nog steeds over een geldige ADET-kaart beschikt tot 2 juli 2026, hetgeen hem toelaat toegang te verkrijgen tot andere essentiële documenten en basisvoorzieningen. Er kan verder geen afbreuk worden gedaan aan de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing: "o Uw origineel Grieks paspoort werd naar u beweert gestolen in België. U meldde de diefstal echter niet, u dacht uw paspoort niet meer nodig te hebben nu u uw oranje kaart had in België (CGVS, p. 8). Het Commissariaat-Generaal wijst erop dat dit verlies alleen op uw eigen beweringen berust en dat u geen concreet bewijs levert waaruit blijkt dat u van uw paspoort daadwerkelijk bent bestolen."

Verzoeker toont evenmin niet aan dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate hij nood heeft aan (dringende) medische en/of psychologische opvolging, hij hiervan verstoken zal blijven en hij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging. Verzoeker beschikt immers nog over een geldige ADET en beschikt niet over een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen.

8. De Raad wijst er vervolgens op dat het aan de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoeker verwacht worden dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen blijken niet uit verzoekers verklaringen en gedragingen.

De bestreden beslissing overweegt hierover op pertinente wijze het volgende:

"Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat u slechts 90 à 100 dagen in Griekenland verbleef (CGVS, p. 9). Het feit dat u (relatief) korte tijd na de toekenning van uw beschermingsstatus vertrokken bent, getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in de andere lidstaat uit te bouwen.

o Deze indruk wordt bevestigd door uw verklaring dat uw geplande eindbestemming Duitsland was (DVZ Verklaring, punt 28).

o U geeft aan dat het doel van uw verblijf in Griekenland was om te wachten op uw documenten (DVZ Verklaring, punt 33)."

"Uit niets blijkt dat u in Griekenland geen leven zou kunnen opbouwen. U bent voldoende autonoom en zelfredzaam om zich bij terugkeer naar Griekenland te behelpen.

o U was chauffeur in Gaza (CGVS, p. 5). U vond in Griekenland werk op een boerderij in afwachting van uw papieren (CGVS, p. 9-10).

o Dat u zelfredzaam bent blijkt uit het feit dat u in staat bent in België te werken, namelijk in een Arabische bakkerij sinds november 2024 (CGVS, p. 4).

o U weet hoe aan een verblijfplaats te geraken. In Griekenland verbleef u na het verlaten van het opvangcentrum van Kos in jeugdherbergen in Athene en Thessaloniki, of u kreeg kost en inwoon in de boerderij waar u werkte (CGVS, p. 10). In België woont u bij een verre neef (CGVS, p. 5). U verbleef voordien ook in Vorst bij vrienden die u herbergden, zoals blijkt uit het politierapport dat u neerlegt.

o U spreekt naast Arabisch ook een mondje Engels en u weet zich verstaanbaar te maken met instrumenten als Google Translate (CGVS, p. 10, 13). U blijkt in staat u te informeren bij andere vluchtelingen in Griekenland (CGVS, p. 6).

Uit uw verklaringen blijkt dat u kan rekenen op een netwerk dat u financieel kan steunen.

o Uw maternale oom woont in België en ondersteunt u (CGVS, p. 6).

o Uw broer M. die in Ierland woont steunde u financieel om u tot in België te krijgen (CGVS, p. 6)."

"U beweert dat u in Griekenland een eenmalig gewelddadig incident had met jongens uit Gaza, in de laatste vier dagen van uw verblijf in Griekenland, (CGVS, p. 11). Uw broer liep een brandwonde aan zijn hand op, u werd in uw hand gestoken met een mes (CGVS, p. 11). U kan niet terug naar Griekenland, u vreest uw belagers (CGVS, p. 16). Ze belden uw andere broer in Ierland en zeiden hem dat ze wisten dat A. in België was (CGVS, p. 16). U maakt dit incident in de eerste plaats niet aannemelijk.

o U beweert dat u voor zorg naar het ziekenhuis ging, maar er communicatieproblemen had (CGVS, p. 11). Dat u er niet in zou slagen uzelf verstaanbaar te maken in het ziekenhuis voor een zichtbare steekwonde aan uw hand, maar u wel met de hulp van Google translate kon communiceren met de persoon voor wie u op de boerderij werkte om uw geld op te eisen, is reeds weinig aannemelijk (CGVS, p. 10). U vult vervolgens aan dat u geen dokter zag, dat u geen geld had en enkel een verpleegkundige naar uw hand keek (CGVS, p. 11). Gepolst of u naar een publiek ziekenhuis ging, stelt u uw verklaringen bij, en blijkt dat u naar een apotheek ging die u eerste hulp bood (CGVS, p. 12). Gevraagd waarom u niet naar een ziekenhuis ging aangezien u over de AMKA beschikte en over gratis zorg kon beschikken, werpt u op dat u bang was dat uw belagers u zouden vinden (CGVS, p. 12).

o Bovendien stelt u – nadat u eerst beweert de twee volgende dagen in het park te hebben doorgebracht (CGVS, p. 12) - dat u de nacht na de aanval niet ging schuilen, maar wel terugkeerde naar de jeugdherberg omdat u al voor die nacht betaald had (CGVS, p. 13). Nog los van deze duidelijke tegenstrijdigheid, ligt uw houding geenszins in lijn met uw beweerde angst voor uw belagers waardoor u niet eens naar een ziekenhuis kon.

o Wat betreft de foto die u neerlegt van een verwonde hand blijkt niet in welke omstandigheden de verwonding werd opgelopen. Dienaangaande kan nog worden opgemerkt dat u in België bij een steekpartij betrokken raakte zoals blijkt uit het medisch rapport d.d. 10/08/2024 en het rapport van een verhoor bij de politie d.d. 10/08/2024 dat u neerlegt.

Verder kan deze eenmalige gebeurtenis hoe dan ook niet worden aangemerkt als een onmenselijke of vernederende behandeling.

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen géén pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet. U stelt dat de politie niet kwam (CGVS, p. 16).

U geeft echter ook toe dat u geen melding maakte van het incident bij de politie, uw belagers hadden er mee gedreigd u te doden mocht u over het incident spreken (CGVS, p. 12, 16). Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Uit niets blijkt dat als u bij een terugkeer naar Griekenland slachtoffer zou worden van geweldplegingen, u geen beroep zou kunne doen op de autoriteiten."

Bovenstaande vaststellingen, gepaard met zijn kortstondig verblijf in Griekenland van maximaal 100 dagen, doet leiden tot de conclusie dat verzoeker geen enkele intentie had om een duurzaam bestaan op te bouwen in Griekenland. Nochtans heeft verzoeker hiertoe duidelijk de capaciteiten, gelet op zijn zelfredzaamheid en het ontbreken van enige kwetsbaarheid in zijn hoofd.

Verzoeker maakt met bovenstaande dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat hij buiten zijn eigen wil om in de onmogelijkheid was om zijn rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband verzoeker toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoon. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Hij toont niet aan dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om er huisvesting of tewerkstelling te vinden. Op grond hiervan kan dus niet worden besloten dat hij door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelde om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. Evenmin

zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Hij moet, gelet op de voorgaande vaststellingen, in staat worden geacht om bij terugkeer naar Griekenland een duurzaam bestaan uit te bouwen en er in zijn levensonderhoud te voorzien.

9. Waar verzoeker gewag maakt discriminatie en racisme in Griekenland, moet worden bemerkt dat hieruit evenmin kan blijken dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland hierdoor zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. De Raad merkt in dat verband op dat vreemdelingen in Griekenland, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie, hoe betreuenswaardig dit ook is. Dit leidt echter niet tot het besluit dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoeker niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Griekenland.

10. Hoewel de beschikbare informatie getuigt van diverse problemen op het vlak van huisvesting, sociale zekerheid en tewerkstelling in hoofde van statushouders in Griekenland, blijft verzoeker, zoals blijkt uit het voorgaande, in gebreke om in zijn geval aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in dat land de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereiken of zullen bereiken bij terugkeer. Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij toont niet aan dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

11. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel kan en moet worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name met de artikelen 1 en 4 ervan, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is verankerd. Het vermoeden en de uitoefening van de daaruit voortvloeiende keuzemogelijkheid om het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren, lijkt in casu gerechtvaardigd (Hof van Justitie 18 juni 2024, nr. C-735/22, “QY t. Bondsrepubliek Duitsland”, overwegingen 49-54).

Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, moet niet opnieuw worden nagegaan of verzoeker nood heeft aan een dergelijke status. Deze beoordeling, of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven.

Derhalve lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de internationale bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

Er liggen geen feiten of elementen voor die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoeker in de weg staan, waarbij het beschermingsverzoek dan ook op die basis onontvankelijk dient te worden verklaard.”

2. Een verzoek tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt verzoeker echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren.

Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)). Een verzoek tot horen dient niet om het verzoekschrift uit te breiden, en kan en mag derhalve niet als dusdanig worden gebruikt.

Andere in de vraag tot horen neergeschreven opmerkingen en argumenten dan de loutere vraag om naar aanleiding van de beschikking 39/73 van de Vreemdelingenwet te worden gehoord op zitting, zijn om die reden niet dienstig, nuttig of ontvankelijk.

3. Met zijn betoog ter zitting en de aanvullende nota brengt verzoeker geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan de beschikking van 7 januari 2026.

3.1. De advocaat van verzoeker benadrukt verzoekers kwetsbare profiel en verwijst naar de aanvullende nota die hij heeft neergelegd op 3 februari 2026. Deze aanvullende nota bevat twee psychologische attesten. Het eerste attest van 24 oktober 2025 stelt dat verzoeker lijdt aan een ernstige en chronische posttraumatische stresstoornis met diepe depressie, extreme angst, cognitieve problemen en sociaal isolement, na

opeenstapeling van zware trauma's en verliezen. Zijn psychisch functioneren is sterk ontwricht met voortdurende hyperwaakzaamheid en persecutiebeleving als overlevingsmechanisme, waardoor hij extreem kwetsbaar is en stabiliteit en bescherming nodig heeft. Sinds drie maanden volgt hij tweewekelijks psychotherapie, met daarnaast psychiatrische opvolging voor medicatie-afstemming.

Het tweede psychologisch attest van 12 januari 2026 bevestigt deze diagnose en beschrijft een verergering van de symptomatologie, gekenmerkt door onder meer ernstige slaapproblematiek, intrusieve herbelevingen, dissociatieve fenomenen, uitgesproken vermijding, depressieve ontregeling en verlies van toekomstperspectief. Volgens het attest houdt deze verergering rechtstreeks verband met de negatieve beslissingen in de asielpcedure en de dreiging van een terugkeer naar Griekenland. Het attest benadrukt verzoekers hoge psychische kwetsbaarheid, het risico op verdere ontregeling bij verlies van stabiliteit en de noodzaak van continuïteit van behandeling in een veilige omgeving.

Uit de voorgelegde attesten blijkt derhalve dat verzoeker ambulante tweewekelijks wordt opgevolgd. Hoewel de Raad de moeilijke situatie van verzoeker erkent, bevatten de stukken evenwel geen aanwijzingen van een intensieve of gespecialiseerde behandeling, noch van een zodanige functionele beperking dat verzoeker niet in staat zou zijn zich zelfstandig te handhaven. Zelfs indien wordt aangenomen dat verzoekers mentale gezondheidstoestand in België is verslechterd, tonen de neergelegde attesten niet aan dat de vastgestelde problematiek leidt tot een "bijzondere" kwetsbaarheid die een terugkeer naar Griekenland onmogelijk maakt.

De in de attesten beschreven problematiek volstaat derhalve niet om te besluiten dat verzoeker kampt met een bijzondere kwetsbaarheid die hem ertoe zou weerhouden zichzelf staande te houden in Griekenland.

Gelet op het geheel van deze vaststellingen oordeelt de Raad dat de neergelegde stukken geen essentieel element vormen dat een ander licht werpt op de beoordeling van zijn situatie bij een terugkeer naar Griekenland. De Raad stelt vast dat verzoeker geen medische stukken verschaft die anders doen denken over de impact van zijn gezondheidstoestand.

3.2. De algemene situatie van begunstigen van internationale bescherming in en bij terugkeer naar Griekenland wordt niet anders beoordeeld aan de hand van de informatie die verzoeker via zijn aanvullende nota van 3 februari 2026 heeft aangebracht. Hoewel het AIDA/ECRE rapport van september 2025 actueler is en de aanvullende nota nog andere gegevens bevat dan de informatie die eerder voorlag bij de kennisgeving van de beschikking, laat deze landeninformatie evenwel niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

4. Verzoeker brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 7 januari 2026 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker heden geen elementen naar voor waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

S. VAN CAMP, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP